

poněvadž příslušníkům starších generací vědeckých bylo by asi trapno to mladým připomínati.

Píši tyto řádky a vědomě při tom riskuji, že se mi řekne, že hasím, kde mě nepálí, a že se bude mnoho mluvit o mojí devotní úslužnosti k Weyrovi. Ale to už se týká zase mých nízkých vlastností, jimž snad bude svého času věnován jiný samostatný článek.

Doc. Dr. Zdeněk Neubauer.

D E N Í K.

Josef Zubatý †. Dne 21. března 1931 odešel na věčnost president České Akademie pro vědy, slovesnost a umění **J o s e f Z u b a t ý**. Nebyl právníkem, ale přece máme za svou povinnost, abychom mu i v právnickém časopise věnovali upřímnou a vděčnou vzpomínku. Zaslouží si toho plně především jako muž vynikajících vlastností osobních, které každého, kdo měl štěstí přijíti do osobního styku s ním, přímo k němu přitahovaly, šířice kolem něho jas, klid, pocit ušlechtilé radosti a vyrovnanosti, skromnosti a při tom přece velikosti. Zaslouží si toho však také jako učenec a odborník, který své hluboké jazykové vědomosti neukládal ve spisech určených jen pro odborníky, nýbrž rozdával z nich všem, kdo mají lásku ke své řeči a zájem na její správnosti. Časopis »Naše řeč« je jeho dílem; do něho ukládal pravé perly jazykozpytného studia českého jazyka. A z tohoto časopisu čerpají a měli by velmi vydatně čerpati i čeští právníci; najdou v něm velmi mnoho, čím lze přispěti k jazykové správnosti i právníkové mluvy. **Z u b a t ý** byl velmi ochotným rádcem i jednotlivcům z kruhů právnických, jimž záleželo na jazykové správnosti jejich literárních prací. Ochotně a radostně vyhovoval četným prosbám, aby se vyslovil o tom či onom výrazu nebo úsloví. Nemiloval přehnaného brusičství, sledoval vývoj, kladl důraz na to, jak se mluví v lidu, a tak rozptyloval pochybnosti a ukazoval správnou cestu. Jeho styk s právníctvím jevil se i v tom, že už před převratem byl přibírán k revisím překladů některých důležitých zákonů. Na tomto poli kynula mu práce pro nejbližší dobu i v republice; bylo zamýšleno dáti mu prozkoumati po stránce jazykové osnovy chystaných velkých zákonů. Bohužel, nedožil se toho. A tak má i český svět právníkový příčinu upřímně želeťi jeho odchodu.

Naprostá vůle k poslední vůli zesnulých je lidstvu odedávna vštípěna jako nepřekročitelný příkaz a je vtělena i v zákon. Občanský zákon (§§ 816, 817) ukládá povinnost splnění poslední vůle zůstavitelovu vykonavatelí poslední vůle a není-li ho, dědici. A nesporný patent z r. 1854 (§ 157) žádá, aby bylo před odevzdáním pozůstalostí pozůstalostnímu soudu vykázáno, že poslední vůle zůstavitelova byla »bod za bodem« uskutečněna. A stalo se toto: Zesnulý president České akademie **J o s e f Z u b a t ý** prohlásil v písemném projevu, že si nepřeje pohřeb z Pantheonu, chce býti pohřben bez